

LBRIS

We know
books

Vă prezentăm
DREAM BOOKS,
noua noastră colecție de romane de dragoste

Într-o formă nouă și atractivă, dorim să îți oferim cele mai bune titluri ale unor autori contemporani bine-cunoscuți, foarte iubiți de publicul din România – de la celebrele Nora Roberts, Sandra Brown sau Lucinda Riley, reginele literaturii pentru femei, la autori noi și foarte populari în rândul cititorilor mai tineri.

DREAM BOOKS, imprint al Editurii Litera, debutează cu titluri ce acoperă o gamă foarte largă de subiecte: de la pasiunile pline de romantism din secolele trecute, la iubiri care trebuie să înfrunte piedici aproape imposibil de trecut din vremuri tulburi și până la farmecul poveștilor din timpurile actuale, în care dragostea se poate naște în lumea virtuală atât de bine cunoscută generației Z.

De asemenea, îți dăm prilejul reîntâlnirii cu eroi și povești speciale, care ți-au oferit atât de multe clipe minunate de-a lungul unui deceniu în colecțiile Lira și Alma.

Dedicăm această colecție femeilor din diverse generații – și oferim totodată garanția că te poți desprinde de problemele de zi cu zi ori de câte ori iei în mână o carte care te va face să visezi frumos!

J.R. WARD

PÂNĂ ÎN IAD ȘI ÎNAPOI

Traducere din limba engleză
IRINA FULGER

DREAM
BOOKS

Easterly, proprietatea familiei Bradford, Charlemont, Kentucky

Cineva încalcăse proprietatea prin grădină.

În noaptea sudistă leneșă și încetoșată, sub pomii fructiferi înfloriți, între trandafirii cu flori cât o farfurie și escadroanele de garduri vii tunse, o siluetă se afla în interiorul zidurilor pe care creștea iederă, traversând aleile pietruite, îndreptându-se spre spatele vilei ca un obsedat.

Jonathan Tulane Baldwin miji ochii și se apropie de fereastra dormitorului lui. Oricine era... se ascundea și rămânea în umbră, iar eficiența cu care își alegea drumul sugera că știa exact ce făcea și unde se ducea. Dar până la urmă nu era chiar așa de greu să găsești o casă cu un tort alb de 1 800 de metri pătrați în întuneric.

Întorcându-se de la geamul vechi și ondulat, se uită la patul lui. Lizzie King, iubirea vieții lui, dormea profund în perne, cu părul ei blond lucind în lumina lunii, umărul ei bronzat ieșind de sub cearcefurile de mătase.

Ciudate sunt momentele astea de luciditate, se gândi el cât trase pe el o pereche de boxeri. În timp ce se gândea cine ar putea fi, și nimic bun nu-i trecu prin minte, își dădu seama fără urmă de îndoială că ar omorî pentru a-și proteja femeia. Chiar dacă ea putea să aibă grijă de ea însăși, iar el simțea că se sprijină pe ea acum mai mult ca niciodată... dacă cineva încerca să-i facă rău?

Ar băga acea persoană în mormânt mai repede decât i-ar bătea inima.

Cu această hotărâre, traversă covorul oriental în tăcere, ducându-se spre un birou antic care aparținea familiei lui de când fusese făcut

LIBRIS

We know
books

în anii 1800. Arma lui era în sertarul de sus stânga, sub rulourile de șosete din țesătură fină pe care le purta cu smochinguri. Pistolul de 9 mm era compact, dar avea o cătare cu laser și era complet încărcat.

El trase siguranța.

Ieși pe holul larg cât o stradă din oraș și rânduie cu toată eleganța și formalismul coridoarelor de la Casa Albă, ținând arma jos lângă coapsă. Easterly avea în jur de douăzeci de dormitoare și camere de oaspeți sub acoperișul său uimitor. Și în timp ce trecea pe lângă uși, numără cine se afla înăuntru – sau cine ar fi trebuit să fie: sora lui mai mică, Gin, dar nu și noul ei soț, Richard, care era plecat cu afaceri; Amelia, fata de 16 ani a lui Gin, care nu se întorsese încă la Hotchkiss să-și dea examenele finale; Jeff Stern, fostul coleg de cameră al lui Lane și nou numit director general al Bradford Bourbon Company. Și apoi, desigur, mama lui Lane și a lui Gin, Mica Virginia Elizabeth.

Oricare dintre ei ar fi putut să fie jos pentru o plimbare la două noaptea. Mă rog, cu excepția mamei lui. În ultimii trei ani, Mica V.E. nu ieșise din camera ei decât în cazul vizitelor tatălui lui din urmă cu câteva zile – și chiar și atunci efortul fusese justificat. Fusese un șoc să o vadă îmbrăcată și la parter.

Așa că era puțin probabil să fie ea.

Și personalul? Majordomul își dăduse demisia și nici una dintre servitoare nu rămânea peste noapte – mă rog, și servitoarele fuseseră lăsate să plece.

N-ar mai fi trebuit să fie nimeni pe proprietate.

Pe la jumătatea holului traversă zona de relaxare de la etaj și se opri în capătul scării principale.

Sistemul de alarmă nu se declanșase jos... dar nu-l armase când se întorsese cu Lizzie de la spital.

Idiot.

La dracu', se deranjase măcar să încuie cele vreo mie de uși de la parter? Nu-și amintea. Fusese aproape miezul nopții, și creierul îi era varză, imaginile cu domnișoara Aurora în patul ăla de la Terapie intensivă îl tulburaseră. Sfinte Dumnezeule... femeia aceea afro-americană era mai mult mama lui decât Daisy Buchanan care îl născuse – și ideea că domnișoara Aurora se stingea încet era suficientă pentru a-l face violent.

Coborând scara mare, care era exact ca din cărți, ajunse pe podeaua albă cu neagră a holului de la parter. Luminile nu erau aprinse și se opri din nou să asculte. La fel ca în toate casele vechi, Easterly vorbea

când oamenii se mișcau prin camerele sale, conversând prin grinzile și scândurile sale, cu balamalele și mânerurile sale, cu cine umbla pe acolo.

Nimic.

Păcat! Legea din Kentucky era de partea ta dacă omorai un intrus în casa ta – așa dacă împușca pe cineva în noaptea asta prefera să o faci înăuntru, nu afară. Așa nu ar trebui să tragă cadavrul pe vreo ușă și să-l aranjeze ca să pară că nemernicul intrase prin efracție.

Înaintând, Lane traversă încăperile întunecate din partea comună a casei, simțindu-se ca un agent de securitate ce verifică muzeul după ora de închidere din cauza tablourilor vechi și a anticităților. Peste tot erau ferestre și uși franțuzești, încadrate de fâșii mari de material Fortuny de epocă, dar cu luminile stinse la parter, el era la fel de fantomă ca și cine se afla în grădină.

Ajuns în partea din spate a casei se îndreptă spre una dintre uși și ieși pe terasa cu dale, cercetând printre șezlongurile din fier forjat, printre scaune și printre mesele acoperite cu sticlă, căutând ceea ce nu aparținea locului sau era în mișcare. Nimic. Cel puțin nu în jurul brâului de ardezie al casei.

Dar undeva acolo prin verdeață o persoană urmărea familia.

Rotind clanța de alamă, deschise ușor ușa pe jumătate și se aplecă afară, cuprins de noaptea mijlocului de mai, cu aerul cald și greu, parfumat ca un buchet. Se uită în stânga. Se uită în dreapta. Felinarele cu gaz care se aflau în spatele casei aruncau o lumină pâlăpăită, dar halourile de lumină trandafirie nu luminau prea departe.

Mijind ochii, scană întunericul în timp ce ieșea și închise cu grijă ușa în urmă.

Ca și alte case de asemenea mărime, grandioasa casă federală avea grădini oficiale extinse în jurul ei, diferitele structuri și zone de plantare formând peisaje la fel de unice și diferite precum codurile poștale dintr-un oraș. Elementul unificator? Eleganță pretutindeni, că era vorba de grupul de statui romane din mijlocul gardului viu miniatural într-o anumită formă sau de fântâni din care țâșnea apa curată în bazinele cu pești koi sau de foișorul acoperit cu glicină al casei de oaspeți.

Aceasta era Mama Natură supusă voinței omului, flora fiind cultivată, pigulită și întreținută cu precizia folosită ca să decorezi o încăpere în interior. Și pentru prima dată în viața lui se gândi la cât costa să întretii toate astea, orele de muncă, materialele pentru plante, tunderea constantă, plivitul, tăiatul, grija față de acele ziduri din cărămidă vechi de 200 de ani și de alei, curățarea piscinei.

URDIS

We know

Ce nebunie! Genul de cheltuieli pe care doar cei foarte bogați și le permiteau – și familia Bradford nu mai era de mult la acel nivel stratosferic.

„Mersi, tată, nenorocitul!”

Concentrându-se din nou la misiunea sa, Lane se lipi cu spatele de casă și deveni un vânător în așteptare. Nu se mișcă. Abia respira. Rămase tăcut cât aștepta ca ținta sa să se prezinte.

Să fi fost Max? se întrebă el.

Căsătoria lipsită de iubire a părinților lui produsese patru copii – un șoc, ținând cont că mama și tatăl lui rareori, dacă vreodată, fuseseră în aceeași cameră împreună înainte ca ea să cadă la pat în urmă cu trei ani. Dar erau Edward, fiul cel mare de aur, care fusese detestat de tatăl lor; Max, oaia neagră; Lane, care adusese la rang de artă distracția cu femeile – cel puțin, până când fusese suficient de inteligent să se așeze la casa lui cu femeia potrivită; și în sfârșit Gin, promiscua învinsă de reguli.

Edward se afla în închisoare pentru asasinarea îngrozitorului lor tată. Gin era prinsă într-o căsătorie pentru bani plină de ură. Și Max revenise acasă după câțiva ani în care fusese de negăsit, umbra bărboasă și tatuată a băiatului răsfățat care fusese cândva, care disprețuia pe toată lumea, inclusiv propria familie – atât de mult, încât locuia într-una din căsuțele pentru angajați din spatele proprietății, pentru că refuza să stea sub acoperișul de la Easterly.

Poate că Max venise la casa mare... Dumnezeu știe pentru ce. O cană de zahăr. O sticlă de burbon. Poate ca să fure argintăria?

Dar cum intrase în grădini? Cum ar fi putut cineva? Două părți din hectarele de flori și gazon erau protejate de acel zid de piatră, care avea 3,5 m înălțime, sârmă ghimpată în vârful și două porți încuiate cu lacăte. A treia parte era și mai dificil de intrat la ea: tatăl lui transformase vechile grajduri într-un centru de afaceri modern, din care Bradford Bourbon Company fusese condusă în ultimii doi ani. Dumnezeu era martor că nu treceai prin clădirea aceea decât dacă aveai un card de trecere sau codurile...

Din noapte o siluetă țâșni pe alea merilor sălbatici înfloriți.

„Te-am prins”, se gândi Lane, în timp ce inima lui prinse viteză.

Schimbându-și poziția spre înainte, picioarele îi erau silențioase pe dale când se grăbi pe terasă și se ascunse în spatele unui vas suficient de mare încât să te speli în el.

Clar era un bărbat. Umerii erau prea lați ca să aparțină unei femei.

Și nemernicul venea în direcția asta.

Lane îndreptă arma spre ținta sa, ținând-o ferm cu ambele mâini în timp ce pregătea sistemul de încărcare automat. Rămase complet nemișcat, în așteptarea intrusului care să o ia pe acea alee și să urce pe acele trepte laterale.

Așteptă...

... și așteptă...

... și se gândi la extrem de înstrăinata sa viitoare fostă soție, Chantal. Poate că era un detectiv privat trimis de ea, venit să găsească mizerii despre scandalul financiar de la BBC, informații despre cât de grav era falimentul, ceva care să poată fi folosit împotriva lui în timp ce dădeau de pământ cu relația lor inexistentă.

Sau poate Edward evadase din închisoare și se întorcea acasă.

Se îndoaia de asta.

Intrusul o coti pentru ultima oară și apoi se îndreptă direct spre Lane. Dar avea capul plecat, cu șapca de baseball trasă peste ochi.

Lane rămase încordat până când fu absolut sigur că putea să-l nimerescă în piept. Apoi apăsă pe jumătate trăgaciul, laserul roșu tăind noaptea și formând un mic punct dansant chiar unde se afla inima individului.

Lane vorbi tare și răspicat:

– Chiar nu-mi pasă dacă te omor.

Bărbatul se opri așa de repede, încât piciorul îi alunecă pe cărămidă. Și ridică mâinile rapid, de parcă avea arcuri sub braț.

Lane se încruntă când îi văzu în sfârșit chipul.

– Ce cauți aici afară?

Închisoarea districtului Washington, centrul orașului Charlemont

Lumina lunii intra în celula închisorii prin fereastra cu zăbrele, raza de lumină lăptoasă împărțindu-se în cinci secțiuni înainte să se împiedice de marginea chiuvetei din oțel inoxidabil și să cadă împrăștiindu-se pe podeaua de ciment. Afară noaptea era umedă, ceea ce explica iluminatul tulbure. În celulă nu era nici un anotimp, zidurile, podeaua și ușa solidă grea erau pictate în nuanțele gri de închisoare, aerul era stătut și mirosea a metal și a clor.

Edward Bradford Baldwin stătea pe pat, cu partea mai mutilată a picioarelor sale înclinată într-un unghi ciudat, care oferea un pic de alinare. Salteaua subțire nu servea aproape la nimic sub oasele părții inferioare ale corpului său vestejit.

Nu era prima dată când era reținut, dar măcar acum nu mai era împotriva voinței lui. Se oferise pentru asta; mărturisise că-și omorâse tatăl și astfel ajunsese în această celulă. Dar nu era singurul prizonier, spre deosebire de precedentele lui experiențe în detenție. În ciuda ușii armate, la urechile lui ajungeau sunete de sforăit, tușit și ocazionale gemete.

O bufnitură înfundată și ecoul ei îl făcură să se gândească la ferma lui de cai de rasă, Red & Black. Toți acești bărbați în celulele lor erau precum iepele lui în boxele lor – neliniștiți, agitați, chiar și noaptea. Poate mai mult după căderea întunericului.

Împingându-se cu palmele în saltea, ușură punctele de presiune cât putu de mult. Dar fu forțat repede să se așeze la loc pentru că partea superioară a corpului nu-i era mai puternică decât cea inferioară. Se obișnuise cu fundalul permanent al disconfortului fizic.

Privind în jurul celulei, cu pereții din blocuri de beton și podeaua lustruită din beton, cu chiuveta și toaleta din oțel inoxidabil, cu fereastra cu zăbrele și cu plasă hexagonală, se gândi la splendoarea de la Easterly. Subsolul vilei familiei sale era aranjat cu mai mult lux decât aceste camere, mai ales pivnița de vinuri, care era precum un birou englezesc ce căzuse prin podeaua de deasupra și aterizase la baza dealului.

Din nici un motiv deosebit – mă rog, altul decât cel evident, și anume că nu avea nimic mai bun de făcut și nici o șansă să doarmă –, se gândi la o poveste pe care o citise cu ani în urmă, despre un băiat care crescuse într-o cutie de carton. De fapt, nu fusese și o emisiune TV despre un personaj care fusese torturat similar...?

Stai, ce tot făcea?

Mintea lui, slăbită și înceată, încerca să se adune.

Oh... da. Copilul din cutia de carton. Deci băiatul nu era prea traumatizat când fusese salvat. Abia când descoperise că și alți copii fuseseră supuși la asemenea abuzuri fusese afectat.

Morala poveștii? Când ești crescut într-un anumit mediu și doar acel mediu îl știi, lipsa de comparație și contrast înseamnă că ciudățeniile existenței tale sunt invizibile și necunoscute. Viața în familia lui și la Easterly fusese complet normală pentru el. Crezuse că toată lumea trăia pe o moșie cu șaptezeci de oameni lucrând acolo. Că Rolls-Royce-urile erau doar niște mașini. Că președinții, demnitarii și oamenii de la TV și din filme care veneau la petrecerile părinților lui erau doar ceva normal.

Faptul că majoritatea celor de la liceul din Charlemont și apoi de la Universitatea din Virginia fuseseră la un nivel social și financiar similar nu-i contestase presupunerea. Și după absolvire? Perspectiva lui nu evoluase, pentru că fusese așa de ocupat să încerce să ajungă la zi cu afacerea familiei.

Luase de bun și că toți își detestau tatăl.

Desigur, cei doi frați și sora lui nu fuseseră la fel de disprețuiți ca el, dar și în direcția lor fusese demonstrată destulă dușmănie, încât construcția și concluziile lui să rămână neschimbate. Și bătăile, și condamnările glaciale avuseseră loc doar în spatele ușilor închise. Deci când văzuse el tați purtându-se civilizat cu copiii lor? Crezuse că totul era de fațadă, o perdea de intimitate ca subterfugiu social pentru a ascunde o realitate mult mai întunecată.

Așa cum era în casa Bradford.

IBDIS

We know
level

Deschisese ochii când avansase prin nivelurile de management de la BBC într-o poziție unde descoperise că tatăl lui nu era doar un părinte de rahat, ci și un om de afaceri prost. Și apoi făcuse greșeala de a-l înfrunta pe William Baldwine.

Două luni mai târziu, Edward plecase în America de Sud pentru o chestiune de rutină și fusese răpit. Tatăl lui refuzase să plătească răscumărarea și, drept rezultat, Edward pățise niște lucruri. Parțial pentru că răpitorii lui fuseseră frustrați, parțial pentru că se plictisiseau.

Dar în mare parte pentru că tatăl lui le spusese să-l omoare.

Atunci se hotărâse că William era de fapt un om rău, care făcuse numai rele toată viața lui și rănise mulți, mulți oameni în multe, multe feluri.

Din fericire pentru Edward, un salvator neașteptat se materializase în junglă și Edward fusese dus întâi la o bază a armatei Statelor Unite și apoi readus acasă pe teritoriul american, aterizând aici în Charlemont ca un colet ponosit care fusese mutilat și întârziat cât trecuse prin vamă.

Pentru că amintirile despre cum reînvățase să meargă, să urce scările, să se hrănească, să se spele amenințau să spargă ușa castelului său mental, Edward se gândi cât de mult îi lipsea alcoolul.

Într-o noapte ca asta, când nu avea drept companie decât insomnia și creierul lui canibal? Ar fi omorât pentru o amnezie.

După perioada inițială intensă de recuperare, alcoolul fusese un susținător pentru el cât scăpa de dependența de opiacee. Apoi, pe măsură ce zilele și nopțile se scurgeau, amorțeala și ușurarea de care se bucura cu eficiență datorită alcoolului, acele mici vacanțe plutitoare pe minunatul vas al alcoolismului, deveniseră singurul respiro de la mintea și corpul lui. Dar renunțarea la acel hobby cirotic fusese necesară.

De cum devenise clar că se îndrepta spre închisoare, știuse că trebuia să se dezintoxice, și primele 72 de ore fuseseră un iad. De fapt, încă era greu și nu doar pentru că îi dispăruse cărja psihologică. Își simțea corpul și mai slab, și deși tremurul mâinilor și al picioarelor se diminuase, acesta nu terminase încă cu chinuirea abilităților motorii fine și a simțului echilibrului.

Privind în jos la pantalonii portocalii largi de pușcărie, își aminti de vechea lui viață, de fostul lui corp, de mintea lui anterioară. La vremea aceea fusese așa de întreg, pregătindu-se să preia Bradford Bourbon Company după ce tatăl lui s-ar fi retras, luând decizii comerciale strategice, detensionându-se jucând squash și tenis.

Ca și puștiul din cutia de carton, nu-i trecuse niciodată prin cap că o altfel de viață îl aștepta. O existență diferită. O schimbare venind după colț care să-l ducă spre o nouă conștiință.

Spre deosebire de băiatul din cutie însă, viața lui se înrăutățise, măcar prin prisma tuturor măsurătorilor obiective. Și asta fusese înainte ca acțiunile lui să-l bage aici, cu o toaletă care n-avea nimic de oferit decât o margine rece pe care să se așeze.

Partea bună însă era că toți cei la care ținea urmau să fie bine acum. Fratele lui mai mic, Lane, preluase BBC și urma să conducă afacerea cu burbon cum trebuia. Mama lor, Mica V.E., era așa de tulburată de vârstă și de medicamente încât avea să își trăiască restul zilelor poate la Easterly, poate nu, într-o neștiință fericită despre schimbarea din statutul social al familiei. Gin, sora lui, era căsătorită cu un bărbat cu avere pe care îl putea manipula să facă ce voia ea și celălalt frate al său, Max? Ei bine, oaia neagră a familiei avea să rămână ceea ce fusese mereu, un pierde-vară care trăia lângă Charlemont, o fantomă care vâna o moștenire pe care nici nu o prețuia, nici nu-i păsa să o mențină.

Și în ceea ce-l privea pe el? Poate că, atunci când va fi transferat din penitenciarul districtual către o închisoare propriu-zisă, vor avea vreo terapie fizică care să-l ajute. Poate își va mai lua o diplomă. Va relua legătura cu dragostea pentru literatura engleză. Va învăța să facă plăcuțe de înmatriculare.

Nu era o viață pe care să o aștepte cu interes, dar era obișnuit cu lipsa de speranță.

Și mai important, uneori singura consolare pe care cineva o are este să facă ceea ce este corect. Chiar dacă asta însemna un mare sacrificiu, simțea o pace știind că cei iubiți se aflau în sfârșit în siguranță față de un coșmar.

Ca tatăl lui.

Dar realitatea că nimeni nu-l jela pe William Baldwine părea suficientă ca apărare la acuzația de crimă, hotărâse Edward. Păcat că nu era și o justificare legală recunoscută...

Pașii care se apropiau erau grei și voluntari și, pentru o clipă, prezentul se spulberă, trecutul se ridică precum un monstru din mlaștina conștiinței sale, creierul lui nemaștiind dacă se afla în junglă legat cu o funie aspră, gata să fie din nou bătut... sau dacă se afla în sistemul judiciar al orașului său natal...

Un zăngănit zgomotos la ușa lui făcu să-i crească tensiunea, inima, să-i bată puternic, să transpire la subraț și pe chip. Cu degetele în perna

URDIS | We know
books

de sub el, corpul lui încremenit de teamă începu să tremure așa de violent, încât dinții îi clănțăneau.

Adjunctul de șerif care deschise ușa înrăutăți confuzia, în loc să o lămurească.

– Ramsey? zise Edward cu o voce subțire.

Bărbatul afro-american în uniforma cafenie și aurie de șerif era enorm, cu umerii așa de lați, încât umpleau tocul ușii și cu picioarele plantate de parcă erau blocate în podea. Cu un cap ras și un maxilar care sugera ferm că o ceartă era o pierdere de timp, Mitchell Ramsey era o forță a naturii cu insignă – și era a doua oară când venea noaptea la Edward.

De fapt, singurul motiv pentru care Edward era în viață era că adjunctul plecase în junglă să-l caute. Ca fost vânător de munte în armată, Ramsey avea și abilitățile pentru a supraviețui, și relațiile la ecuator pentru a rezolva treaba – mai juca și rolul de „intermediar“ în mod obișnuit pentru problemele din familiile bogate din Charlemont, așa că salvarea era ceva obișnuit pentru el.

Dacă aveai nevoie de o gardă de corp, de un bățauș, de un detectiv privat sau de cineva care să intre în contact cu poliția, Ramsey era pe lista scurtă a oamenilor la care să apelezi. Discret, imperturbabil și un asasin antrenat, se ocupa frumos de probleme, cum se spunea.

– Ai un vizitator, amice, zise adjunctul cu accentul său puternic sudist.

Edward avu nevoie de ceva timp ca să proceseze cuvintele, mintea lui bruiată de teamă pierzând controlul asupra limbii engleze.

– Haide! Ramsey îi indică drumul către ieșire. Trebuie să mergem acum.

Edward clipi când emoțiile amenințau să-i iasă din piept și să i se reverse pe chip prin canalele lacrimale. Dar nu-și permitea să se lase copleșit de sindromul posttraumatic. Se afla în prezent. Nu exista nimeni care să vină cu o bătă să-i rupă picioarele. Nu existau cuțite care să-i cresteze pielea. Nimeni nu-l va lovi până când va vomita sânge peste braț și capul i se va bălângăni din vârful coloanei.

Ramsey înaintă și îi oferi palma sa ca de urs.

– Te ajut eu.

Edward ridică privirea la ochii aceia negri și rosti exact aceleași cuvinte spuse cu doi ani înainte:

– Nu cred că mă pot ridica.

Pentru o clipă și Ramsey păru să-și fi amintit de experiența trăită de amândoi în America de Sud, închizând pleoapele pentru scurt timp,

umflându-și și dezumflându-și pieptul acela lat în timp ce părea că se calmează cu o respirație adâncă.

Era evident că până și vânătorii de munte aveau amintiri pe care nu voiau să le retrăiască.

– Te-am prins. Hai!

Ramsey îl ajută să se ridice de pe pat și apoi așteaptă cât picioarele lui Edward se desfășură în propriul ritm. Orele petrecute așezat îi transformaseră mușchii deformați și însănătoșiți prost în piatră. Când fu în sfârșit gata să se miște, șchiopătutul fu umilitor, mai ales lângă forța incredibilă a adjunctului de șerif, dar măcar, când ieși șchiopătând din celula sa și pe coridor, lucrurile se limpeziră, realitatea reafirmându-se prin mlaștina traumei lui.

În timp ce pașii lor răsunau pe podeaua de metal spre scări, Edward privi peste balustradă la zona comună de dedesubt. Totul era curat, dar mesele și banchetele din metal erau uzate, vopseaua portocalie pălise unde se jucase cărți și unde prizonierii se așezaseră și se ridicaseră. Nu existau resturi pe nicăieri, nu existau reviste sau cărți, nu existau haine rămase în urmă, nu existau ambalaje de la batoane de ciocolată sau cutii goale de suc. Dar la urma urmei, orice ar fi putut fi o armă în circumstanțele potrivite și nu era de așteptat să fie ceva respectat.

La jumătatea drumului pe scări Edward se opri, în sfârșit intervenind raționamentul superior.

– Nu vreau să văd pe nimeni.

Ramsey doar îl înghionti și clătină din cap.

– Ba vrei.

– Nu, eu...

– Nu ai de ales, Edward.

Edward își feri privirea și puse lucrurile cap la cap.

– Să nu-i crezi. Este mult zgomot pentru nimic...

– Hai să mergem, amice...

– M-am văzut deja cu psihiatrul în după-amiaza asta. I-am zis că nu are de ce să-și facă griji.

– Ca să știi, nu tu ești cel calificat să evaluezi starea ta mentală.

– Știu dacă vreau sau nu să mă sinucid.

– Știi? Privirea lui Ramsey fu directă. Ai fost găsit cu un cuțit...

– Le-am spus. Am ridicat obiectul ăla din sala de mese și urma să-l predau...

Ramsey îl prinse pe Edward de antebraț, îl trase și ridică mâneca uniformei de închisoare.

– L-ai folosit aici. Și asta-i problema.

Edward încercă să-și retragă mâna, dar adjunctul nu vru să se lase până când nu era pregătit să-și dea drumul. Și sub luminile fluorescente puternice rana neînchisă de la încheietură părea un urlet.

– Uite ce este, fă-ne o favoare amândurora, amice, și vino acum cu mine.

Ramsey își mută mâna pe cotul lui Edward și îl înghionti așa de insistent, încât era clar că adjunctul era pregătit să-l ia pe sus dacă era nevoie.

– Nu vreau să mă sinucid, mormăi Edward, apucând din nou balustrada și reluând coborârea ciudată, târșăită în încălțăminte de închi-soare. Și oricine ar fi, *nu* vreau să-l văd...

Pe terasa de la Easterly, Lane coborî imediat țeava armei, laserul roșu strălucitor alunecând de pe pieptul bărbatului și dispărând apoi când eliberă complet trăgaciul.

– Te-aș fi putut împușca! Ce dracu'?

Gary McAdams, îngrijitorul-șef, își dădu șapca jos și o ținu cu ambele mâini muncite.

– Îmi pare rău, domnule Lane.

În lumina lunii, chipul ridat și bronzat permanent avea striatii așa de profunde, încât erau ca niște urme de cauciucuri prin noroi, și în timp ce acesta își netezea părul ciufulit, scuzele i se vedeau peste tot în mișcările tremurătoare.

– N-am vrut să deranjez somnul nimănu.

Lane băgă arma la spate – și apoi își dădu seama că era doar în boxeri.

– Nu, ești bine-venit oriunde pe proprietate. Doar că nu vreau să te împușc.

– Sistemul de filtrare al piscinei din casa pompelor s-a scurtcircuitat. Am comandat piesa, dar apoi mi-am amintit că nu oprisem drăcia aia. Am venit aici pe poarta din spate și l-am închis. Când am ieșit, am observat asta. Bărbatul arătă spre partea din spate a casei. Felinarul pe gaz din mijloc e stins. Mi-am făcut griji că poate curge și voiam să-l repar pentru a opri scurgerea.

Evident că în șirul de ornamente de modă veche din alamă era o gaură neagră, arătând ca un șir de dinți din care lipsea un incisiv.

Închizându-și ochii, Lane clătină din cap.

– Ești tare bun cu noi.

Cu un mormăit, Gary urcă treptele și își puse șapca pe cap.

– Așa-s casa și terenul, ca o doamnă în vârstă. Mereu va apărea o problemă. Trebuie verificat tot timpul.

„Vom putea să păstrăm acest loc“, se gândi Lane urmându-l.

Pentru prima dată în istoria Easterly, proprietatea și casa erau ipotecate. Din fericire, ipoteca era la un prieten de familie, nu la o bancă – dar Sutton Smythe își va vrea banii și dobânda. Și cum rămânea cu reparațiile? Gary avea dreptate. Ceva va trebui mereu reparat și dacă acel „lucru“ era acoperișul? Sistemul electric? Fundația veche de mai bine de 200 de ani?

Va trece mult, mult timp până când problemele astea vor putea fi acoperite: nu doar că fondul principal al mamei lui fusese golit, dar Bradford Bourbon Company funcționa cu un deficit de peste o sută de milioane de dolari – chiar și după ce Lane plătise cele cincizeci de milioane pe care tatăl lui le împrumutase de la Prospect Trust.

Mai bine de o sută de milioane de dolari. Plus golirea fondului mamei lui.

Era un deficit amețitor și totul din cauza finanțării neoficiale de către tatăl lui a unei grămezi de afaceri de rahat care aveau două lucruri în comun: unu, toate erau pe numele lui William Baldwine, și doi, nu doar că erau subperformante, ci chiar eșuau... ori nici nu existau.

Lane încă lucra să dea de cap la tot.

Pe această notă, se hotărî să fie atent când Gary urcă la felinar, luă o șurubelniță din buzunarul de la spate al salopetei și începu să lucreze la baza instalației.

– Ai nevoie de lumină? întrebă Lane.

– E destulă aici.

– Înseamnă că mănânci mulți morcovi. Sprijinindu-se de șindrila clădirii, Lane își frecă fața. E întuneric ca într-un craniu.

– Mă descurc.

Când Gary desfăcu sticla grea și carcasa de alamă de la bază, Lane se îndreptă.

– Vrei să țin eu asta?

– Nu, probabil o să-ți scape.

Lane râse.

– E așa de evident că sunt incompetent?

– Te pricepi la altele.

– Ar fi bine să fie adevărat asta.

Înjurând, Lane traversă straturile de flori spre întinderea centrului de afaceri. Transformarea a ceea ce inițial fusese grajdul se făcuse pe vremea când banii nu erau o problemă și, drept rezultat, arhitectura

se potrivea așa de bine, încât era greu de zis unde se oprea vechiul și începea modernul. Sub acoperișul acela de ardezie? În spatele șirului de uși franțuzești, fiecare realizată manual pentru a se potrivi cu cele originale ale vilei? Existau destule birouri pentru directorul general și echipa de management superior a BBC, plus asistenți, o bucătărie completă, un salon formal de luat masa și săli de conferință.

Sediul central al companiei era, de fapt, în centrul orașului, dar în ultimii trei ani toate deciziile fuseseră luate dincolo de grădină.

William susținuse că relocarea fusese necesară ca să-și poată susține soția, care căzuse la pat și era bolnavă. Adevărul – care ieșise la iveală abia cu două săptămâni în urmă – era că omul avea nevoie de intimitate pentru deturnarea de fonduri. Această clădire autonomă, cu numărul limitat de angajați și cu măsuri de securitate foarte extinse, îi oferise izolarea de care avea nevoie ca proasta folosire a fondurilor să rămână ascunsă.

Era șiretlicul perfect pentru a se proteja de ochii curioși. Și planul perfect, cel puțin pe termen scurt, pentru a deturna activele BBC pe numele lui William și sub controlul său.

Păcat că nemernicul nu se pricepea la afaceri: mine abandonate în Africa de Sud, hoteluri nereușite în vest, afaceri falite cu telecomunicații. Se părea că banii lui William fuseseră ca un blestem pentru fiecare oportunitate de investiție, și Lane încă încerca să clarifice câte firme eșuate existau...

–Ce mai face domnișoara Aurora? întrebă Gary în timp ce băga degetele în arterele felinarului și apoi continua cu șurubelnița. Se simte mai bine?

Ah, da, încă ceva la care Lane nu se gândise.

–Nu, mă tem că nu.

–Va muri?

În ultimele zile, de fiecare dată când cineva îl întreba asta, răspundea mereu cu optimism. Aici, afară în întuneric cu Gary, rosti ceea ce credea că era adevărul:

–Da, așa cred.

Îngrijitorul-șef tuși. De două ori.

–E o femeie bună.

–O să-i spun că ai zis asta.

–Să faci asta, băiete.

–Ai putea să o vizitezi, știi?

–Nu. Nu pot.

Și asta a fost tot. Dar Gary McAdams provenea din vechea școală, înainte ca oamenii să discute despre ce-i deranja. El și domnișoara Aurora lucraseră pentru familia Bradford de când erau adolescenți și nici unul dintre ei nu se căsătorise sau nu avusese propriii copii. Domeniul era casa lor, iar angajații și familia de pe domeniu și din casă erau comunitatea lor.

Nu că el ar fi vorbit despre lucrurile astea.

Cu toate acestea, tristețea omului era palpabilă în rezerva lui, și Lane, nu pentru prima dată, recunoscuse și respectă demnitatea din acea natură taciturnă.

–Mă bucur că ai rămas, se auzi Lane zicând. Deși la fel de bine ar fi putut să continue să vorbească despre aranjamentele pentru înmormântarea domnișoarei Aurora la cât de bine decurgea totul. Și voi continua să-ți plătesc...

–Cred că valva e înfundată. Revin dimineață și o repar. Dar măcar acum nu o să curgă, deci nu-i pericol de incendiu.

Când Gary ridică carcasa felinarului și o puse la loc, Lane simți un nod în gât. Mulți ani proprietatea părea să fi funcționat magic de una singură. Exact cum el nu-și făcuse niciodată griji cât costa să întreții grădinile, nu se gândise niciodată nici la prețul mâncării sau al alcoolului pentru toate petrecerile sau la asigurările pentru mașini, antichități sau alte active ori la facturile pentru căldură, electricitate și apă. Trecuse prin viață, plutind pe suprafață în lumina aurie a averii, în vreme ce sub el oamenii trudeau pe salariul minim, descurcându-se, doar pentru a păstra standardul de care el se bucura.

Lane se simți tare prost la ideea că Gary McAdams rămânea fără să se gândească dacă va primi sau nu un cec în fiecare săptămână.

–Bine, deci asta avem.

Bărbatul mai în vârstă se dădu în spate și își puse șurubelnița în buzunarul din care o scosese.

–Tu, a... Lane se agăță de propriul umăr și masă nodul de acolo. Mereu ai una din aia cu tine?

–Una ce? O șurubelniță în cruce?

–Da.

–De ce să nu am?

Ei bine, așa era.

–Corect...

Atenția lui Lane fu atrasă de ceva ce surprinse cu coada ochiului mișcându-se.

–Stai, ce-i aia?

–Nimic, zise Gary. Ce crezi că ai văzut?

–Era ceva alb acolo. Lane arătă cu vizorul laserului armei peste terasa ce dădea spre râu, cea pe care mereu fuseseră servite cocktailurile la apus. Era ceva... aș fi putut să jur că am văzut pe cineva acolo într-o rochie albă...

–Crezi c-ai văzut o fantomă sau ceva? întrebă Gary.

Îngrijitorul nu părea prea tulburat. Dar puteai scăpa o mașină pe piciorul lui și el și-ar scoate șurubelnița și ar da drăcia la o parte bucată cu bucată.

Lane se duse acolo și se uită după colțul casei. Pe terasă nu se afla nimic ce nu ar fi trebuit să fie, dar el continuă să înainteze până la margine și coborî panta. Fu nevoit să recunoască că era o priveliște pe cinste cu râul Ohio la distanță, șerpuiind spre districtul financiar al Charlemont. Pe orizontul întunecat, sclipirea luminilor distanțate inegal ale zgârie-norilor îl făcu să se gândească la bulele care se ridică într-un pahar cu șampanie, iar mașinile și camioanele izolate, puține pe autostrăzile interconectate, erau mărturia că Vestul Mijlociu dormea.

Aplecându-se peste zid, verifică vechea scară care cobora spre marele dig de piatră. Easterly fusese construită pe coama celui mai înalt deal din oraș și fundația casei fusese așa de mare, încât fuseseră obligați să sprijine bucata de teren cu pământ de umplutură ținut pe loc cu ciment și piatră. Când creșteau frunzele, ca acum în luna mai, nu puteai să-ți dai seama cât de precar stătea casa pe mărețul ei deal, pentru că adevărul era ascuns de crengile pline de frunze dese. Iarna însă, când era frig și copacii erau goi, căderea liberă și periculoasă era așa de evidentă, încât era mare minune că nu se prăbușea.

Nimeni nu se îndepărta pe trepte. Și nimeni nu ar fi putut să treacă prin poarta încuiată de jos.

Întorcându-se spre casă, Lane se îngrijoră că vedea lucruri. Prefera să fie strămoșii săi revenind să-și bântuie fosta casă decât să se instaleze vreo formă de nebunie.

Și, sfinte Dumnezeule, dacă era așa? Lucrurile chiar se duceau de râpă.

–Mersi, Gary, zise el când se apropie din nou de îngrijitor.

–N-ai de ce. Doar îmi fac treaba. Omul își ridică șapca și o aranjă la loc pe cap. Du-te și te odihnește! Pari obosit.

–Bun sfat. Foarte bun sfat.

Nu că spera să doarmă prea mult.

–Și ar trebui să ții minte ceva.

–Ce anume?

–Dumnezeu nu-ți dă mai mult decât poți duce. Asta nu înseamnă că va fi amuzant, dar îți garantez că El te cunoaște mai bine decât te cunoști tu însuși.

–Sper să ai dreptate.

Îngrijitorul ridică din umeri și se întoarse.

–Nu contează că sperii sau nu. Ți-așa-i adevărul. O să vezi.